

Krystalizim

Manifest

autor manifestu / written by : **Muhammad Hamid Shaddad**

pod manifestem podpisali się również / under the manifesto also signed:

Hassan Abdallah, Hashim Ibrahim, Kamala Ibrahim Ishaq, Naiyla Al Tayib

Chartum, Sudan, 1976

przekład z języka arabskiego / translated from Arabic : **Nariman Youssef**

przekład z języka angielskiego / translated from English : **Łukasz Jastrubczak**

tłumaczenie przejrzeni / translation checked by : **Małgorzata Mazur**

& Roman Dziadkiewicz

publikacja jest częścią wydarzenia “Kryształ”, które odbyło się

w CentrumCentrum w Szczecinie 29 czerwca 2019 roku /

publication is part of the event “The Crystal”, that took place

at CentrumCentrum on June 29th 2019

centrumcentrum.org

2019

Introduction

In 1976, in the cultural magazine Al-Ayyam, Muhammad Hamid Shaddad wrote the text of the Crystalist manifesto, under which Hassan Abdallah, Hashim Ibrahim, Kamala Ibrahim Ishaq and Nayyla Al Tayib also signed. Crystalism is an extremely sophisticated and radical aesthetic and philosophical proposition.

It breaks forms and structures imposed by the authorities. Blurs the boundaries between nation states, objects, time and space, animated and inanimate matter. It allows us to look at the essence of things, woven from a network of relationships, in order to burst it into another semblance in the next moment. According to Crystalism, reality is a result of transparent reflections of semblances and essences. Pleasure is, however, the only category that connects us with reality. It is pleasure that motivates us to all actions. Pleasure mediates in the exchange between us and the world.

In 1975, Hamid Shaddad showed his audience the Crystal installation, which consisted of 18 cubic blocks of ice (120x20x20 cm) and plastic bags filled with water colored in various colors. Earlier, while still studying, Shaddad carried out exercises, that could be treated as a prologue to the idea of Crystalism: he would watch movies at the cinema, but focused only on the color and light layer of the films presented, deliberately not paying much attention to the story or he would be looking closely at changes in brightness and shadows, movement and colors of the constantly changing river current. As a result of this last exercise, was the recognition of the "Blue Nile" as a work of art for a period of a month. The "Blue Nile" is a constantly changing system in which there is an infinite number of relation-

Wstęp

W 1976 roku, na łamach kulturalnego czasopisma Al-Ayyam, Muhammad Hamid Shaddad napisał tekst manifestu Krystalizmu, pod którym podpisali się również Hassan Abdallah, Hashim Ibrahim, Kamala Ibrahim Ishaq oraz Naiyla Al Tayib. Krystalizm jest niezwykle wyrafinowaną i radykalną propozycją estetyczno-filozoficzną. Rozbija narzucane przez autorytety formy i struktury. Rozmywa granice między państwami, przedmiotami, czasem i przestrzenią, materią ożywioną i nieożywioną. Umożliwia nam spojrzenie na esencję rzeczy, utkaną z siatki zależności i relacji, po to by za chwilę rozsądzić ją w kolejny pozór. Rzeczywistość jest według Krystalizmu wynikiem transparentnych refleksów pozorów i esencji. Przyjemność jest natomiast jedyną kategorią, która łączy nas z rzeczywistością. To właśnie przyjemność motywuje nas do wszelkich czynów. Przyjemność pośredniczy w wymianie między nami a światem.

W 1975 roku Hamid Shaddad pokazał publiczności swoją Krystaliczną instalację, na którą składało się 18 prostopadłościennych brył lodu (120x20x20 cm) i torby foliowe wypełnione wodą zabarwioną w różne kolory. Wcześniej, jeszcze podczas studiów, Shaddad realizował ćwiczenia, które można uznać za wstęp do idei Krystalizmu: oglądając filmy w kinie, skupiał uwagę tylko na warstwie kolorystycznej i świetlnej prezentowanych filmów, celowo nie zwracając pełnej uwagi na fabułę, czy wpatrywał się z bliska w zmiany jasności i cieni, ruchu i kolorów nieustannie zmieniającego się nurtu rzeki. Efektem tego ostatniego ćwiczenia, było uznanie "Nilu Błękitnego" jako dzieła sztuki na okres miesiąca. "Nil Błękitny" jest

ships between bacteria, seaweed, stones, fishermen, tourists, water, fish, trees, ships, ports, transported resources. Between the elements of the system, momentary essences are formed, which after a while are transformed into another one. The river drills, waters, lifts ships and logs of wood. By saying - river - we define this system as a single expression, but its essence is extremely numerous and stratified. The essence of the river is elusive, at every moment, for different viewpoints, for each element of the system, it appears in the crystalline, transparent interpenetration of changing relationships.

The manifesto was first translated from Arabic to English by Nariman Youssef and published in the book *Modern Art in the Arab World : Primary Documents* in 2018. I made a translation from English into Polish. Meanings, the nuances of the text reflect, in the verbal counterparts of these languages, as in the crystal. I decided to translate the manifesto with my own strength, because I believe that in that process of translation - an attempt to understand the essence - there is hidden one of the key ideas of the manifesto itself - namely that the truth cannot be captured through one particular point of view.

I would like to thank Anneka Lenssen, a co-editor of the book *Modern Art in the Arab World : Primary Documents*, for the possibility to use the english translation of the manifesto. I would also like to thank Agnieszka Sural and Wiktor Dyndo for helping me to find contact with Muhammad Hamid Shaddad.

Łukasz Jastrubczak

nieustannie zmieniającym się układem, w którym łączy się nieskończona ilość relacji między bakteriami, wodorostami, kamieniami, rybakami, turystami, wodą, rybami, drzewami, statkami, portami, transportowanymi surowcami. Między elementami układu zawiązują się chwilowe esencje, by po chwili przeistoczyć się w kolejne. Rzeka drąży, nawadnia, unosi statki i kłody drewna. Mówiąc – rzeka – określamy ten system pojedynczym wyrazem, jednak jego istota jest niezwykle mnoga i nawarstwiona. Esencja rzeki jest nieuchwytna, w każdym momencie, dla różnych punktów oglądu, dla każdego z elementów układu, jawi się ona w krystalicznym, transparentnym przeniku zmiennych relacji.

Manifest został najpierw przełożony z języka arabskiego na język angielski przez Narimana Youssefa i opublikowany w książce *Modern Art in the Arab World : Primary Documents* w 2018 roku . Z tego tłumaczenia dokonałem przekładu na język polski. Znaczenia, niuanse tekstu odbijały się w słownych odpowiednikach tych języków jak w kryształach. Postanowiłem dokonać tłumaczenia własnymi siłami, gdyż w procesie translacji, próbie zrozumienia istoty, tkwi jedna z kluczowych idei samego manifestu – mianowicie, że prawdy nie można uchwycić poprzez jeden konkretny punkt spojrzenia.

Chciałbym w tym miejscu podziękować Annece Lenssen, współredaktorce książki *Modern Art in the Arab World : Primary Documents*, za dostęp do angielskiego tłumaczenia manifestu. Chciałbym również podziękować Agnieszce Sural i Wiktorowi Dyndo za pomoc w znalezieniu kontaktu do Muhammada Hamid Shaddada.

Łukasz Jastrubczak

The Crystalist Manifesto (1976)¹

Introduction

Man himself is the endeavor and the subject of a crystal that extends endlessly within. This happens simultaneously in isolation from and in connection to other things. We believe that the contradictions inherent in the claim that the universe is finite are no less than the contradictions inherent in the claim that the universe is infinite.

In the face of this crisis, the Crystalist idea emerges: the universe is at once finite and infinite; things have dual natures. When we say dual, we do not mean contradictory, for we go further and say that truth itself has a dual nature. When we refer to the duality of truth, we do not mean its multiplicity. This is not an issue that can be contained within a simple quantity; but perhaps it can be contained within a teleological quantity, namely, pleasure.

Theorization

Truth is relative, and absolute nature is dependent on man as a limited proposition. The struggle between man and nature always tries to find forms and claims for the opposite, that is, the absolute man, face-to-face with the limited forms and institutions in nature, which are themselves man-made. If the dialectic in classical modern thought is expressed with the phrases there are no isolated phenomena and man's knowledge of matter lies in his knowledge of the forms of that matter's movement, then we, in accordance with the idea of the crys-

¹ Translated from: Hassan Abdallah, Hashim Ibrahim, Kamala Ibrahim Ishaq, Muhammad Hamid Shaddad, Naiyla Al Tayib, "The Crystalist Manifesto (1976)," trans. Nariman Youssef, *Modern Art in the Arab World: Primary Documents*, eds. Anneka Lensen, Sarah Rogers, Nada Shabout (New York: Museum of Modern Art, 2018): 393-401.

Manifest Krystalizmu (1976)

Wstęp

Człowiek jest przedsięwzięciem i przedmiotem kryształu, który rozciąga się bez końca. Dzieje się to jednocześnie w oderwaniu i w związku do innych rzeczy. Wierzmy, że istnieją sprzeczności tkwiące w twierdzeniu, że wszechświat jest skończony, jak również sprzeczności tkwiące w twierdzeniu, że wszechświat jest nieskończony.

W obliczu tego kryzysu pojawia się idea Krystalizmu : wszechświat jest jednocześnie skończony i nieskończony; rzeczy mają podwójną naturę. Kiedy mówimy podwójną, nie mamy na myśli przeciwstawną, ale chcemy pójść krok dalej i powiedzieć, że prawda sama w sobie ma podwójną naturę. Gdy nawiązujemy do dualizmu prawdy, nie mamy na myśli jej różnorodności. Tego problemu nie da się zawrzeć w jednej prostej wielkości; ale prawdopodobnie może on zostać zawarty w jednej teleologicznej wielkości, mianowicie w przyjemności.

Teoryzacja

Prawda jest relatywna, a absolutna natura zależy od człowieka, jako propozycji ograniczonej. Walka między człowiekiem a naturą zawsze próbuje znaleźć formy i roszczenia do czegoś przeciwnego, to znaczy do człowieka absolutnego, stojącego twarzą w twarz z ograniczonymi formami i instytucjami w przyrodzie, które same są stworzone przez człowieka. Jeśli dialektyka wyrażona jest w klasycznej nowoczesnej myśli poprzez zdanie : nie ma odrębnych zjawisk, a ludzka wiedza na temat materii opiera się na jego znajomości różnych form ruchu tej

tal, may venture that the dialectic is a substitute for nature itself. The basic premise for Crystalist thought, or modern liberalism, is to reject the essential quality of things, for it is now clear that any essence is nothing but a semblance for another essence. In the past, it was said that the atom was the irreducible essence, but then a whole world was discovered within it—nuclei, electrons, protons. This applies to subatomic particles, sub-subatomic particles, and to the limitless forms of existence of the entire cosmos. Man's struggle with nature is but a transition from semblance to essence, which is in turn a semblance for another essence, and so the undoing of contradictions continues endlessly. This is what we mean when we speak of the transition from the opaque to the transparent, i.e., the removal of layers of concealment. The discovery of atoms does not negate the surface existence of things. Hence the naming of our school Crystalism, which implies the existence of both the semblance, or form, of the crystal and the dimensions and spectrums perceived within it. In the past, the transition from semblance to essence, and then to semblance, and so on, was regarded as idealistic thought, the standing objection being: Is there no difference between semblance and essence? And does that not also entail a beginning and an end? To that we say: The difference is primarily one of research methodology, and that the differentiation between semblance and essence is also subject to the same infinite sequence: semblance, essence, semblance, essence. . . .

But in order not to drag others into precarious territory, we opt for simplification and describe the process as follows: the transition is from relative semblance to relative essence, which creates another relative semblance that contains a new essence, and so the undoing

materii, w takim razie my, w zgodzie z ideą kryształu, możemy zaryzykować stwierdzenie że dialektyka jest substytutem samej natury.

Podstawową przesłanką Krystalistycznej myśli, lub też nowoczesnego liberalizmu, jest pozbawienie rzeczy ich esencjonalnej właściwości, ponieważ jest jasne, że każda esencja nie jest niczym innym jak pozorem dla innej esencji. W przeszłości mówiono, że atom jest nieredukowalną esencją, ale wtedy odkryto w nim cały świat - jądra, elektrony, protony. Odnosi się to zarówno do sub-atomowych cząsteczek, sub-sub-atomowych cząsteczek, jak i do nieograniczonej liczby form istnienia w całym kosmosie. Walka człowieka z naturą nie jest niczym innym jak przechodzeniem od pozoru do esencji, która z kolei jest pozorem jakiejś innej esencji i tak rozwiązywanie tych sprzeczności trwa nieskończenie. Właśnie to mamy na myśli, gdy mówimy o przejściu z nieprzezroczystości w przezroczystość, np. o zrywaniu warstw tajemnicy. Odkrycie świata atomów nie neguje istnienia wierzchniej warstwy rzeczy. Stąd nazewnictwo naszej szkoły – Krystalizm, które implikuje istnienie zarówno pozoru, jak i formy kryształu, oraz wielkości i spektrum widzianych w nim widm. W przeszłości przejście od pozoru do esencji i potem z powrotem do pozoru, itd. było uważane za myśl idealistyczną, z podstawowym zarzutem : Czy nie ma różnicy między pozorem a esencją? I czy nie oznacza to również początku i końca? Odpowiadamy na to : Różnica jest jedną z metod badawczych, a rozróżnianie między pozorem a esencją jest przedmiotem tej samej nieskończonej sekwencji : pozór, esencja, pozór, esencja,

Ale żeby nie wciągać innych na niepewne terytorium, skłaniamy się ku uproszczeniu i przedstawiamy proces następująco : przejście

of contradictions continues. Furthermore, the idea itself, as well as objections to it, are ultimately nothing but a potential embodiment of the crystal in its infinite spectra and its semblances, themselves also subject to endlessness.

It is self-evident that a book lying before its owner is nothing but a semblance of a deeper essence, but we would here add that the same book is an essence for the semblance that surrounds it. That is to say, the crystal not only moves forward but also extends backward. To be more precise, it moves in all directions, or in all of space; or, if you will, the Crystallist school is nothing other than a negation of the objectification of objects.

The Unit of Measurement

The possibilities that nature lays before our eyes are not the ultimate possibilities. When an electron is two thousand times smaller than a proton, and one gram measures six hundred million trillion protons, it is understandable that a human being today—with disparate senses and a simple, empirical mind—would feel extremely alienated when attempting to grasp such massive numbers. We believe that the crisis lies originally in the old unit of measurement, for philosophy and the empirical sciences make man the unit of measurement, which leads to a dead end. The solution to this contradiction is to resurrect the essence, not the semblance, as the unit of measurement. Man's essence is pleasure, and that should be the sole unit of measurement everywhere, including in the sciences, philosophy, and art—there is no other criterion. Pleasure in fact represents a full circle, in the sense that it is both a means and an end. Our goal is to seek out the teleological quantity.

następuje z relatywnego pozoru ku relatywnej esencji, która zawiera w sobie kolejny relatywny pozór zawierający nową esencję, tak trwa rozwiązywanie sprzeczności. Ponadto idea ta sama w sobie, jak również jej przeciwieństwo, są ostatecznie niczym innym jak potencjalnym ucieleśnieniem kryształu z jego nieskończonym widmem i pozorami również podatnymi na nieskończoność.

Jest oczywiste, że książka leżąca przed jej właścicielem jest tylko pozorem głębszej esencji, ale chcielibyśmy dodać, że ta sama książka jest esencją pozorów, które ją otaczają. W tym sensie kryształ nie tylko porusza się do przodu ale również cofa się. Mówiąc dokładniej, porusza się we wszelkich kierunkach, albo w całej przestrzeni; szkoła Krystalizmu jest negacją uprzedmiotowienia przedmiotów.

Jednostka miary

Możliwości, które natura stawia przed naszymi oczami, nie są ostatecznymi możliwościami. Gdy elektron jest dwa tysiące razy mniejszy niż proton, a jeden gram ma sześćset milionów bilionów protonów, zrozumiałe jest, że dzisiejsza istota ludzka - z odmiennymi zmysłami i prostym, empirycznym umysłem - poczułaby się wyjątkowo wyobcowana, próbując uchwycić takie ogromne liczby. Wierzymy, że kryzys tkwi w przestarzałym podejściu do systemu mierzenia, w którym to człowiek według filozofii i nauki jest umieszczany jako punkt odniesienia, co prowadzi w ślepy zaułek. Rozwiązaniem tego problemu jest wskrzeszenie esencji, a nie pozoru, jako jednostki miary. Esencją człowieka jest przyjemność, i to ona powinna być kluczową jednostką miary we wszystkim, zarówno w nauce, filozofii, i sztuce – nie ma innego kryterium. Przyjemność w zasadzie można przedstawić w formie pełnego koła, ponieważ jest ona zarówno

The Chaos of Quantity

The dramatic struggle between materialism and idealism has resulted in familiar theories regarding the reality of things. Since antiquity, idealist thinking has claimed that the difference in things lies in expansions and contractions in quantity, and that, per Pythagoras and Democritus, numerical proportions are the basis of differences between things. Materialism, on the other hand, declared differences between things to be qualitative and occurring as a result of quantitative accumulation. From the crystal's perspective, we believe that neither of these approaches sufficiently grasps the reality of things, for both deal with quantity and accumulation as fixed realities rather than a reality full of myriad contradictions. Quantity itself is simultaneously rational and irrational. Taking, for example, the number one as a unit of quantity, we find that it is made up of an accumulation of three thirds. But if, for the sake of precision, we divide it decimally by three, we unexpectedly find the result to be cyclic fractions that extend into infinity, which means that the accumulation in the number one is irrational, for it is both finite and infinite. Furthermore, when one is divided by an even number—for example, two—we find that the result is infinitely divisible by two.

We are confronted with the truth of the statement It is irrational for the finite to contain the infinite. We conclude that the number 1 is an irregular accumulation that, despite its finiteness, contains infiniteness. But we are still faced with the quantitative unit of "one." In response to this quantum chaos, Crystalist thought emerges and proposes the teleological quantity, which is pleasure, and which also has a dual nature, being simultaneously a means and an end.

celem jak i środkiem do działania. Naszym celem jest poszukiwanie teleologicznej wielkości.

Chaos wielkości

Dramatyczna batalia między materializmem a idealizmem, w efekcie przyniosła znane teorie dotyczące istoty rzeczy. Od antyku myślenie idealistyczne zakładało, że rozszerzanie i zmniejszanie się wielkości definiuje różnicę pomiędzy przedmiotami. Według Pitagorasa i Demokryta, liczbowe proporcje są podstawą dla określenia tych różnic. Z drugiej strony materializm deklarował różnice między rzeczami jako jakościowe i występujące w wyniku akumulacji ilościowej. Z perspektywy kryształu uważamy, że żadne z tych podejść nie ujmuje rzeczywistości rzeczy, ponieważ oba zajmują się ilością i akumulacją jako ustalonymi rzeczywistościami, a nie rzeczywistością pełną niezliczonych sprzeczności. Wielkość sama w sobie jest jednocześnie racjonalna i nieracjonalna. Biorąc za przykład cyfrę 1 jako jednostkę miary, zauważamy że składa się ona z akumulacji trzech trzecich. Ale jeśli zechcemy, dla dobra samej precyzji, podzielić ją dziesiętnie przez trzy, nieoczekiwanie stwierdzimy, że wynikiem są ułamki cykliczne, które rozciągają się w nieskończoność, co sprawia że akumulacja w cyfrze 1 jest irracjonalna, ponieważ zarówno jest skończoną jak i nieskończoną. Co więcej jeśli 1 podzielone zostanie przez liczbę parzystą – np. 2 – okaże się że wynik jest nieskończenie podzielny przez dwa.

Stajemy w obliczu prawdy stwierdzenia, że nieracjonalne jest dla skończoności aby zawierać w sobie nieskończoność. Cyfra 1 jest nieregularną akumulacją, i pomimo swojej skończoności, zawiera w sobie nieskończoność. Niemniej jednak ciągle musimy mierzyć

The Unit of Time

From the perspective of the crystal, we assert that things produce their own time, that there is more than one time depending on the diversity and difference of nature's possibilities, and that what we live in is not that mythical collective time supposedly agreed upon by all people and shared by all things. Understanding the interconnectedness of multiple times is not particularly difficult, but it does require a high level of Crystalism. Man's current alienation does not lie in the discrepancy of public times produced separately by separate things, but rather in the discrepancy of personal times, considering that each person is a construct of multiple and diverse things. The time unit of the individual is a matter of utmost importance.

Knowledge

Neoclassicism asserts that knowledge moves from the specific to the general, then back to the specific. We believe that generalization is a domain of repression. What really happens is that the specific and the free are pulled into the general domain and then returned in chains. We aim to liberate things from the repression of knowledge itself. To say that we seek knowledge that liberates things from knowledge itself does not make us self-contradictory; it makes us Crystalists. If knowledge was once based on the paradigm that a thing cannot be known in isolation from other things or from itself, then what we are currently proposing, in accordance with Crystalism, is that a thing cannot be known in isolation from infinity, or, in other words, that a thing can only be known in isolation from finiteness. We attach great importance to the claim that nothing is something, and that the dissolution of objective boundaries is itself

się z policzalną wielkością jedyńki. W obliczu chaosu kwantowego, pojawia się myśl Krystaliczna, która proponuje teleologiczną wielkość, którą jest przyjemność, która również ma podwójną naturę, będąc jednocześnie środkiem jak i celem.

Jednostka czasu

Z perspektywy kryształu, twierdzimy że rzeczy tworzą swój własny czas. Biorąc pod uwagę różnorodność i różnice możliwości przyrody istnieje o wiele więcej czasów niż jeden, a czas w którym wszyscy żyjemy nie jest mitycznym, kolektywnym czasem, na który wszyscy się zgodziliśmy, który dzieli wszelkie przedmioty i ludzie. Zrozumienie istoty łączenia się wielu czasów nie jest nadzwyczaj trudne, ale wymaga wysokiego poziomu Krystalizmu. Wyobcowanie człowieka nie jest spowodowane rozbieżnością wobec publicznego czasu, ustanowionego odrębnie przez odrębne rzeczy, ale raczej rozbieżnością wobec prywatnych czasów, biorąc pod uwagę że każda jednostka jest konstruktem wielu, różnorodnych rzeczy. Jednostka czasu poszczególnej osoby jest sprawą najwyższej wagi.

Wiedza

Neoklasycyzm zakłada że poznanie przenosi się od szczegółu, w stronę ogółu i z powrotem do szczegółu. My uważamy że generalizacja jest domeną represji. To co naprawdę w takiej relacji zachodzi to włączenie specyficznego, wolnego szczegółu w obręb generalnej, ogólnej domeny, z której powraca on w okowach. Naszym celem jest oswobodzenie rzeczy spod represji wiedzy. Mówiąc że poszukujemy wiedzy, która oswobodzi przedmioty z represji wiedzy nie zaprzeczamy samym sobie, ale stajemy się Krystalistami. I jeśli wiedza oparta

a new objective boundary.

The Unit of Space

Matter exists in space. Things can exist above or below, to the North or the South, to the East or the West, etc. In other words, space is direction. But a thing is itself a space in the sense of an area, and area is determined by specificity, meaning that it would be difficult to claim that space is area, since area is extracted from the absence of area. We therefore say that when direction is specified it should be called an area, or, in other words, when it is perceived it should be called an area. Hence, North or East are also spaces in the sense of areas, except that they extend infinitely and are relative; indeed, infinite extension is possible from any relative point. Quantity is corrupt! We do not mean to claim that space does not exist in reality, but rather that it is an intellectual methodology. Based on the idea that space is direction, it is possible to say that the thing itself exists everywhere and, to complicate matters further, that the thing exists here and there in the same direction. In the face of this chaos of space, we propose teleological space, which is pleasure.

Language

Language, in its current state, being extremely close to objects, demonstrates its own corruption. The only way out of this is to dissolve language and turn it into a transparent crystal that moves in all directions: between the name, the subject, the thought, and their components; between the word and its components; and between the letter and its components. We expect this to happen in such a way that the fundamental opposition in language becomes an op-

była kiedyś na paradygmacie, że przedmiot nie może być poznany w oderwaniu od innych przedmiotów, lub samego siebie, tak my obecnie w myśl Krystalizmu, uważamy iż przedmiot nie może być poznany w oderwaniu od nieskończoności, lub innymi słowy, że przedmiot może zostać poznany jedynie w izolacji od skończoności. Wielką wagę przywiązujemy do twierdzenia że nic jest czymś, a rozmycie obiektywnych granic, jest samo w sobie obiektywną granicą.

Jednostka przestrzeni

Materia istnieje w przestrzeni. Rzeczy mogą istnieć powyżej lub poniżej, na Północy lub na Południu, na Wschodzie lub na Zachodzie, itd. Innymi słowy przestrzeń to kierunek. Ale rzecz sama w sobie również jest przestrzenią w kontekście obszaru. Obszar określa specyficzność, co oznacza że trudno byłoby przyrównać przestrzeń do obszaru, ponieważ obszar jest wycięty z nieobecności obszaru. Mówimy zatem, że kiedy kierunek jest określony, mamy do czynienia z obszarem; lub innymi słowy kiedy jest postrzegany powinien zostać określany mianem obszaru. Stąd Północ lub Wschód są również przestrzeniami w sensie obszaru, z tym wyjątkiem że rozciągają się nieskończenie i są relatywne; w rzeczy samej nieskończone rozciągnięcie jest możliwe z każdego relatywnego punktu. Wielkość jest skorumpowana! Nie chcemy twierdzić że przestrzeń nie istnieje, ale raczej że jest intelektualną metodologią. Zakładając że przestrzeń jest kierunkiem, możliwym jest stwierdzić że rzecz istnieje sama w sobie wszędzie, a żeby sprawę jeszcze bardziej skomplikować, rzecz istnieje tutaj i tam, w tym samym kierunku. W obliczu tego chaosu przestrzeni proponujemy przestrzeń teleologiczną, czyli przyjemność.

position between the crystal of meaning and the crystal of vocalization, which is a first and necessary step. We should mention here that the science of semiotics, [Claude] Shannon's information theory, the methods for measuring quantitative possibilities of all information contained in a vocalization, the methods of measuring the information contained within one letter of the alphabet, and all associated mathematical laws—are nothing but dry academic methodologies as far as the problem of language is concerned. They are all based on the corrupt notion of quantity, and so do not rise to the level of the crisis.

Community

There are three types of repression suffered by the human form. Seen from a modern perspective, the first type is the repression that started with the separation of organic and inorganic matter, leading to the creation of man. The second type is the emergence of the objective mind, which is the mind of man's entry into community. We also concede that at first, man collided with reality and outwitted it by creating certain institutions to fight it. It was inevitable, then, to form a community, and accordingly, man gave up a portion of his freedom in order to achieve harmony between his individual interests and the community's interests. At the time, this price he paid was almost a freedom in itself. Ever since entering into community, man has been confronted with certain historical epochs characterized by different production relationships that were adopted by the intellectual institutions of each epoch, all confirming that instrument of repression. But the truth we are now facing is that the repression that occurred with the emergence of the objective mind continued to be

Język

W swojej obecnej kondycji – Język – będąc ekstremalnie blisko przedmiotów, obnaża swoje skorumpowanie. Jediną drogą wyjścia z tej sytuacji jest rozpuścić język i zmienić go w transparentny kryształ, który porusza się w różnych kierunkach: od nazwy, podmiotu, myśli, i ich składowych; pomiędzy słowem i jego składowymi; i pomiędzy literą i jej składowymi. Spodziewamy się, że zmiana ta nastąpi poprzez przeniesienie fundamentalnej opozycji języka w opozycję kryształu znaczenia i kryształu wokalizacji, co jest pierwszym, koniecznym krokiem.

Biorąc pod uwagę semiotykę, w szczególności teorię informacji [Claude'a] Shannon'a - czyli metodę obliczania ilości wszelkiej informacji zawartej w wokalizacji, metodę obliczania informacji zawartej w jednej literze alfabetu, i wszelkie prawa matematyki związane z tą metodą – stwierdzamy, że w kontekście problemów związanych z językiem, są to tylko suche akademickie metodologie. Wszystkie one są oparte na skorumpowanym postrzeganiu wielkości (ilości) i nie dotyczą punktów krytycznych.

Wspólnota

Istnieją trzy typy represji, na które cierpi forma ludzka. Z nowoczesnego punktu widzenia, pierwszym typem jest represja, która rozpoczęła się od oddzielenia materii organicznej i nieorganicznej, prowadząc do stworzenia człowieka. Drugim rodzajem jest pojawienie się umysłu obiektywnego, wraz z wkroczeniem człowieka w obszar wspólnoty. Przyznajemy również, że człowiek z początku konfrontował się z naturą i przechytrzył ją tworząc różnego rodzaju instytucje, mające na celu walkę z nią. Zatem nie do uniknięcia

inherited from one generation to the next. The idea of behavioral inheritance has much to support it, despite its being intentionally neglected for a long time. The obvious battle was between the schools of [Jean-Baptiste] Lamarck and [Charles] Darwin on the one hand, and those of [Hugo] de Vries and [August] Weismann—with their germ-cell research and evening primrose discoveries—on the other. In recent times, McDonough¹ came up with the decisive response to the question of behavioral inheritance. In all cases, we currently adhere to the idea that the function creates the organ and not the other way around. The third type of repression is the ongoing repression that is linked to the individual from birth to the present moment. As mentioned earlier, repression at first was both a necessity and a form of freedom, but through the acquisition of characteristics and its normalization, things become one's nature, so that repression is no longer a price that man paid that ends with the end of its causes, but has become a human characteristic. Furthermore, man now finds pleasure in repression itself, having replaced sensual pleasure with nonphysical pleasure. This has led to the creation of a new man for this age, the indifferent man, the refusing man, the man who does not experience pleasure. Modern literature, from Albert Camus's "stranger" and Colin Wilson's "outsider" to Tayeb Salihi's character Mustafa Sa'eed, speaks of the indifferent man, the man who does not experience pleasure. We believe that anyone who reads such literature and appreciates it also carries a similar current within him. The risk is magnified by the fact that the undoing of that repression and the liberation of man, and thus all forms of his creative activities and energies—arts and literature—would be achieved by negating the objective mind.

było stworzenie wspólnoty; człowiek oddał część swojej wolności na rzecz harmonii między jego indywidualnym interesem a interesem społeczności. Cena jaką zapłacił była prawie równa z zupełną utratą wolności. Od tego czasu, za każdym razem gdy człowiek wkracza w obszar wspólnoty, konfrontowany jest z charakterystycznym dla określonych historycznych epok systemem produkcji, przyswajaniem przez intelektualne instytucje danego czasu, które sankcjonują represję systemu. Prawda z którą obecnie się konfrontujemy dotyczy represji wynikającej z uformowania się obiektywnego umysłu; represja ta jest dziedziczona z pokolenia na pokolenie. Idea dziedziczenia behawioralnego podtrzymuje tę represję, pomimo jej celowego zaniechania od jakiegoś czasu. Walka odbywała się pomiędzy szkołami [Jean-Baptiste] Lamarcka i [Charles'a] Darwina z jednej strony, a [Hugo] de Vries'a i [Augusta] Weismanna z drugiej, pomiędzy koncepcją komórki-zalążka z jednej, a odkryciem mutacji wiesiolka (*Oenothera*) z drugiej. Współcześnie McDonough wysunął definitywną tezę na temat behawioralnego dziedziczenia. We wszystkich przypadkach, mamy do czynienia z koncepcją, która mówi, że funkcja generuje jakiś organ, a nie odwrotnie. Trzeci rodzaj, to nieustająca represja, która związana jest z jednostką od jego narodzin, aż do chwili obecnej. Jak wspomniane było wcześniej represja z początku była jednocześnie koniecznością jak i formą wolności, ale poprzez stopniowe przyswajanie cech i ich normalizację, stawały się one częścią ludzkiej natury, tak więc represja przestała być ceną jaką człowiek płacił, a stała się jego cechą charakterystyczną. Co więcej, człowiek odnajduje teraz przyjemność w represji samej w sobie, zastępując przyjemność sensualną, przyjemnością niefizyczną. Nie byłoby w tym nic złego, gdyby niedostatek abstrakcyjnej

Transparency

Crystalism seeks transparency, and so does Sufism, but the difference between the two can be summarized as follows: while Sufism (a mode of behavior) calls for dissolving into the self by negating personal volition, we believe that negating personal volition itself requires volition, or, in other words, that negating volition is itself a volitional act. When continued infinitely—volition, negation, volition, negation, and so on—an extending, infinite crystal is created, which again means the endlessly extending presence of semblances and essence.

But similarities do exist: the idea of the crystal is mentioned, both explicitly and implicitly, in a number of religions, for example Manichaeism, Orphism, Christianity, and Islam.

Beauty

In response to the question of what beauty is, we say that the crystal represents utmost beauty, and that the most prominent quality of the crystal is its liberality, in the sense of its being liberated. Furthermore, we maintain that a thing becomes beautiful when it has acquired a certain measure of dissolving objective limitations.

Plastic Art

Line: The basic value of the line lies in its direction. As mentioned earlier, matter exists in a direction, which is space, and matter is itself space in the sense of area. But in the final analysis, a line is a dynamic spatial dimension that contains temporal differences and transforms into them. The most exciting things about the line are its tangible bias toward the concept of space as direction rather than as area, and

przyjemności nie został naukowo udowodniony.

Doprowadziło to do stworzenia nowego człowieka naszej ery, człowieka obojętnego, człowieka odmawiającego, człowieka który nie doświadcza przyjemności. Współczesna literatura - od "Obcego" Alberta Camusa i "Outsider'a" Colina Williams'a po bohatera książki Tayeba Salih'a – Mustafę Sa'ceda – przedstawia bohaterów obojętnych, nie doświadczających przyjemności. Wierzmy że każdy kto czyta taką literaturę i ją docenia również nosi w sobie podobną tendencję. Ryzyko jest zwiększone poprzez fakt iż, aby uciec od represji i wyzwolić człowieka oraz wszelkie formy jego kreatywnej aktywności i energii – sztuki i literatury – należałoby zanegować obiektywny umysł.

Transparentność

Kryształizm poszukuje transparentności, podobnie jak Sufizm, jednak różnicę pomiędzy nimi można podsumować w następujący sposób : Sufizm (sposób zachowania) zakłada rozpląnięcie się jednostki, poprzez negację własnej woli; wierzymy jednak że akt rezygnacji z własnej woli, wymaga wyrażenia własnej woli, albo innymi słowy że negacja woli, jest aktem woli. Poprzez niekończący się proces – wola, negacja, wola, negacja, itd. - powstaje rozszerzający się, nieskończony kryształ, który znów oznacza niekończącą się obecność pozorów i esencji.

Podobieństwa jednak istnieją: idea kryształu jest wspominana, zarówno jawnie i niejawnie, w przeróżnych religiach, np. w Manicheizmie, Orfizmie, Chrześcijaństwie czy Islamie.

its containment of simple and dynamic temporal differences.

Color: Color is a composite. Taking for instance the color red, we find it to be unlimited both positively and negatively. This has prompted academics to break it down into principal bundles—scarlet, vermilion, crimson, and rose—in a desperate attempt to contain its limitlessness. To make things easier, we call for a change in the names of colors, so that instead of red we would say redness. Furthermore, there are numerous principal factors that negate the limitedness of color, such as:

1. The inclination of unlimited color toward other colors, [as] blue exists in reddish or greenish tones, in utterly limitless variations.
2. The amount of light falling on a color and reflecting off it.
3. The proportion of whiteness or blackness in a color.
4. The eye's capacity to see, taking into consideration:
 - a) the eye's physiological makeup;
 - b) the eye's training in seeing and perception.
5. Spatial distance, which is also limited. Color is completely different, depending on whether it is one centimeter away or ten thousand meters away. This can be clearly discerned in natural landscapes, where the color red is the first to fade, turning gradually to brown until it disappears.
6. Also, the psychological state of the viewer, which can simultaneously be both certain and doubtful.
7. The possibilities of the nature of color presented before us at any given moment are not final, for the colors of nature are limitless.
8. Colors exist in nature in the form of surface. Areas themselves appear geometrically or organically. Once again, geometric forms are

Piękno

Odpowiadając na pytanie czym jest piękno, mówimy że kryształ reprezentuje najwyższy stopień piękna, i że najbardziej wybitną wartością kryształu jest jego liberalność, w tym sensie iż jest on wyzwolony. Ponadto twierdzimy iż przedmiot staje się piękny, poprzez nabywanie określonego stopnia rozmycia obiektywnych ograniczeń.

Sztuki plastyczne

Linia: Podstawowa wartość linii zawiera się w jej kierunku. Jak wspomniane było wcześniej istota materii tkwi w kierunku, czyli przestrzeni, a materia sama w sobie jest przestrzenią w sensie miejsca. W ostatecznym rozrachunku, linia jest przestrzenną dynamiczną wielkością, zawierającą w sobie czasowe różnice, wobec których się zmienia. Najbardziej ekscytujące w linii jest jej namacalne nastawienie do koncepcji przestrzeni jako kierunku, a nie jako obszaru, a także do ograniczania prostych i dynamicznych różnic czasowych.

Kolor: Kolor jest złożony. Biorąc za przykład kolor czerwony, dostrzegamy jego nieskończoność zarówno w sensie pozytywnym jak i negatywnym. Akademyści podzielili kolor na nominalne jednostki - purpurowy, cynobrowy, karmazynowy, różowy – w desperackim akcie objęcia jego nieograniczonej formy. Aby uprościć sprawę, proponujemy zmianę nazw kolorów, zamiast mówić : czerwony, możemy mówić: czerwoność. Ponadto istnieje wiele nominalnych czynników, które negują ograniczoność koloru, takie jak:

1. Skłonność koloru do innego koloru, jak niebieski istnieje zarówno w zielonych odcieniach czy czerwonych, w bezwzględnie nieograni-

limitless, as are organic forms.

9. Another relative factor for the surface of a color, if its form is defined, is its size. Blue, for instance, can exist in an area as wide as the sea, or it can cover just one millimeter. Again, there are no limits to how big or small an area can be. This leads us to unequivocally assert that colors exist in nature in limitless forms and possibilities: each color has limitless tonalities, the number of colors in nature is limitless, and the relationships among colors are limitless.

It can be said that simply being aware of a thing causes it to lose its essential characteristic, provided it had one to begin with. In this regard, Mao Zedong says that to know the taste of an apple you must taste it, meaning that you must change its taste in order to know it. Saying that green cannot be known in isolation from other colors would be an incomplete claim. The truth is that green can be known in isolation from finiteness.

Form: Objects acquire plastic value from their external movement: the value of a triangle lies in its triangularity. The academic perspective then studies the affiliations or relationships of a triangle with regard to other related forms, i.e., its external movement within the set of external movements of forms that it influences, or by which it is influenced. Aspects of similarity, balance, sequence, rhythm, and the rejection of disharmonies are studied. We assert that the triangle itself is of unlimited triangularity, assuming the validity of its reality as a triangle. The possibilities of its relationships with other forms are also unlimited. But let us forget all this and return to the academic perspective, where forms have always been divided into geo-

czonej ilości wariacji.

2. Ilość światła padająca na kolor i odbijająca się.

3. Proporcje bieli i czerni w kolorze.

4. Zdolność oka do patrzenia, biorąc pod uwagę:

a) fizjologiczny układ oka

b) wytrenowanie oka w patrzeniu i percepcji

5. Odległość w przestrzeni, która również jest ograniczona. Kolor jest zupełnie inny centymetr przed nami, czy tysiące metrów od nas. Jest to widoczne przy oglądzie koloru w pejzażu, gdzie kolor czerwony jest pierwszym, który zanika, stopniowo przenikając do brązowości, aż w końcu zanika.

6. Również stan psychologiczny oglądającego, który może być jednocześnie pewny jak i wątpiący.

7. Możliwości jawienia się nam natury koloru są nieograniczone, ponieważ kolorów natury jest nieograniczona ilość.

8. Kolor istnieje w naturze w formie powierzchni. Wynika z tego, że żadna powierzchnia w naturze nie jest bez określonego koloru. Miejsca, obszary objawiają się nam geometrycznie lub organicznie. Przypomnijmy że formy geometryczne są nieograniczone, jak również formy organiczne.

9. Kolejnym relatywnym elementem dotyczącym powierzchni koloru, o ile jest zdefiniowana, jest jej wielkość. Niebieskość, na przykład może obejmować tak wielką przestrzeń jak ocean, lub obejmować jedynie obszar 1 milimetra. Znowu, nie ma ograniczeń dla tego jak duży czy mały musi być obszar. Prowadzi nas to do jednoznacznego stwierdzenia że kolory istnieją w naturze w nieograniczonych formach i możliwościach: każdy kolor ma nieograniczoną gamę tonalną, ilość kolorów jest nieograniczona, tak jak ilość realacji pomiędzy

metric and organic. Then, as knowledge progressed, academics had to budge a little, for it was proven that organic forms are only the product of geometric accumulations. As for geometric forms, those were eventually relegated to the museum of history with a massive sign that read “Euclid.” The old dreams have all collapsed—that two parallel lines never meet, that a straight line is the shortest route between two points, and the most impregnable stronghold of all, that light moves in a straight line. The old academics clung to these for a while, believing that an equivalent of the straight line existed in nature. But modern physics showed no mercy for any of these beliefs, and now the straight line no longer has any existence whatsoever. The differentiation between geometric and organic forms was a result of a quantitative understanding of things, but in reality everything is simultaneously geometric and organic.

An Appeal

We call on all plastic artists to use the color blue, for it has great potential in showing internal dimensions and depths—in other words, it has the ability to create a Crystalist vision. It is currently the clearest embodiment of Crystalism within the color spectrum. We must stress that the human ability to see internal dimensions in the color blue is not merely the result of a conditional reflex specific to the blueness of the sea and the sky.

Drama

The idea of the three dimensions of theater is irrational, for each theatrical performance is as multiple as the people who watch it. Someone sitting in the first row sees movements, expressions, and emo-

nimi.

Można powiedzieć, że zwykle uświadomienie sobie rzeczy powoduje, że traci ona swoją istotną cechę, pod warunkiem, że ma ją na początku. Mao Zedong mówi, że aby poznać smak jabłka, trzeba go skosztować, co oznacza, że trzeba zmienić jego smak, aby go poznać. Powiedzenie, że zieleń nie może być znana w oderwaniu od innych kolorów, byłoby niekompletne. Prawda jest taka, że zieleń może być znana w oderwaniu od skończoności.

Forma: Obiekty zyskują wartość plastyczną z ich zewnętrznego ruchu: wartość trójkąta leży w jego trójkątności. Perspektywa akademicka bada następnie powiązania lub relacje trójkąta w odniesieniu do innych pokrewnych form, tj. Jego zewnętrznego ruchu w zbiorze zewnętrznych ruchów form, na które wpływa, lub które wpływają na niego. Badane są aspekty podobieństwa, równowagi, sekwencji, rytmu i odrzucenia dysharmonii. Twierdzimy, że sam trójkąt ma nieograniczoną trójkątność, zakładając zasadność jego rzeczywistości jako trójkąta. Możliwości jego związków z innymi formami są również nieograniczone. Ale zapomnijmy o tym wszystkim i powróćmy do perspektywy akademickiej, gdzie formy zawsze były podzielone na geometryczne i organiczne. Następnie, w miarę postępu wiedzy, naukowcy musieli ustąpić, ponieważ udowodniono, że formy organiczne są tylko produktem akumulacji geometrycznych. Formy geometryczne, zostały ostatecznie przeniesione do muzeum historii z ogromnym znakiem „Euklidesowe”. Stare marzenia upadły – o tym że dwie równoległe linie nigdy się nie spotykają, że linia prosta jest najkrótszą trasą między dwoma punktami,

tions, and hears vocal tones that are all completely different from what someone sitting at the very back of the theater, or to the right or left of the stage, sees and hears. So with the arrival of each new audience member, who would naturally occupy a different seat from all the others, a play remains open to further plurality and division. This plurality goes on infinitely, which is valuable in and of itself. But academics, with their habit of twisting the truth, deal with each play from a singular view, and it is on this basis that they issue their judgments, criticisms, and interpretations. Last year, when we covered the front of the theater with a transparent crystal, we were referencing this affliction. In the near future, in an attempt to ease critics' consciences and give ourselves some rest, we will be interrupting the performance for short intervals in which we will ask audience members to change seats so that they can enjoy a greater variety of plays and have a more pleasant experience. This should result in less criticism. The idea of acting, or characterization, is itself an irrational idea: for two hours an actor can wreak havoc in the world through his assumed character, before hurrying off the stage for a previously arranged appointment, a cinema date for instance. This irrationality is not something that we discovered; the very history of theater is built on it. The struggle between theater giants like [Bertolt] Brecht and [Konstantin] Stanislavsky reflect it, and a dialogue with them is quite possible. Let us start with Stanislavsky's question, "How can affective memory be turned into deliberate action?" And can this be achieved in isolation from the thesis of transparency? Is there not a need—even a minor one—for a theater of telepathy, history, clairvoyance, psychiatry, or automatism? Concerning the appeal to morphology (the science of form) to pro-

i o najtrudniejszym do pokonania twierdzeniu, że światło porusza się w linii prostej. Dawni naukowcy trzymali się jeszcze tych twierdzeń przez chwilę, wierząc, że w przyrodzie istnieje odpowiednik linii prostej. Ale współczesna fizyka nie okazała litości dla żadnego z tych przekonań, i teraz linia prosta nie istnieje. Rozróżnienie na formy geometryczne i organiczne było wynikiem ilościowego rozumienia rzeczy, ale w rzeczywistości wszystko jest jednocześnie geometryczne i organiczne.

Odezwa

Wzywamy wszystkich artystów do używania koloru niebieskiego, ponieważ ma on wielki potencjał w pokazywaniu wewnętrznych wymiarów i głębi - innymi słowy, ma zdolność tworzenia wizji Kryształistów. Jest on obecnie najczystszy ucieleśnieniem Kryształizmu w barwnym spektrum. Musimy podkreślić, że ludzka zdolność widzenia wewnętrznych wymiarów w kolorze niebieskim nie jest jedynie wynikiem warunkowego odruchu, kojarzenia błękitu morza i nieba.

Teatr

Idea trzech wymiarów w teatrze jest irracjonalna, ponieważ każde przedstawienie teatralne posiada tyle wymiarów ilu ludzi, którzy go oglądają. Ktoś siedzący w pierwszym rzędzie widzi ruchy, ekspresje i emocje i słyszy dźwięki wypowiedzianych słów, w zupełnie inny sposób od tego, kto siedzi z tyłu teatru, lub po prawej lub lewej stronie sceny. Tak więc wraz z przybyciem nowego członka publiczności, który naturalnie zająłby inne miejsce od wszystkich innych, gra pozostaje otwarta na dalsze podziały i pluralizm. Ta różnorodność trwa nieskończenie, co samo w sobie jest cenne. Jednak akadem-

vide a futuristic solution to the problem of drama, we say that human morphology is a set of developmental cycles and multiple adaptations to ensure survival. We still maintain that it is the function that creates the organ and not the other way around. Furthermore, present morphology reflects that struggle that relates to the different capacities of an earlier age. Now that man has entered the technological age, present morphology has become almost a burden on him.

Poets

Transparency is a genuine current in poetry. What artist and poet William Blake said about man's four-dimensional vision—the ability to see an entire world in a grain of sand—represents a cornerstone of Crystalist thought. Sufi poetry is also full of references to the reality of the crystal. Indeed, it takes the crystal to its furthest and most impenetrable extremes. This can be seen in the following translation of a poem by Asif Jatt Halabi:

*The colors went to the sun I need neither colors Nor the absence of colors
The suns died, devoid of space I need neither light Nor darkness*

Children

The interest and intense joy that young children exhibit toward the crystal in its simple forms—like a soap bubble or a kaleidoscope, which consists of a lens and broken bits of glass—add to the crystal's authenticity. Children's interest in the crystal is a deeply complex matter, for children are the most complex of riddles.

Conclusion

We conclude by repeating that the crystal is nothing but the denial

icy, ze swoim nawykiem przekręcania prawdy, zajmują się każdym przedstawieniem z pojedynczego punktu widzenia i na tej podstawie wydają swoje osądy, krytykę i interpretacje. W ubiegłym roku, kiedy pokryliśmy front teatru przezroczystym kryształem, odnosiliśmy się do tego schorzenia. W niedalekiej przyszłości, próbując złagodzić sumienia krytyków i odpocząć, będziemy przerywać występy na krótką chwilę, żeby poprosić widownię o zmianę miejsc, aby mogli cieszyć się większą różnorodnością sztuki i mieć przyjemniejsze doświadczenia. Powinno to skutkować zmniejszeniem się krytyki. Idea aktorskiej gry lub charakteryzacji sama w sobie jest irracjonalnym pomysłem: przez dwie godziny aktor może siać spustoszenie w świecie, poprzez swoją przybraną postać, po czym spieszyć się ze sceny na wcześniej umówioną randkę, na przykład na randkę w kinie. Ta irracjonalność nie jest czymś, co odkryliśmy; opiera się na niej sama historia teatru. Walka między gigantami teatralnymi, takimi jak [Bertolt] Brecht i [Konstantin] Stanisławski, odzwierciedla to, a dialog z nimi jest całkiem możliwy. Zacznijmy od pytania Stanisławskiego: „W jaki sposób pamięć afektywna może zostać przekształcona w celowe działanie?” Czy można to osiągnąć w oderwaniu od tezy o przezroczystości? Czy nie jest to potrzeba - nawet najmniejsza - teatru telepatii, historii, jasnowidzenia, psychiatrii czy automatyzmu?

Odwołując się do morfologii (nauki o formie) w celu zapewnienia futurystycznej wizji przedstawienia [teatralnego], mówimy, że ludzka morfologia jest zbiorem cykli rozwojowych i poddaje się wielu adaptacjom, aby zapewnić sobie przetrwanie. Nadal utrzymujemy, że to funkcja, tworzy organ, a nie odwrotnie. Ponadto obecna morfologia odzwierciedla tę walkę, która odnosi się do różnych zdolności

of the objectification of objects. It is infinite transparency. We painted the crystal, we thought about the crystal, and so the Crystalist vision came to be.

ci poprzednich stadiów rozwojowych. Teraz, gdy człowiek wkroczył w wiek technologiczny, obecna morfologia stała się dla niego niemal ciężarem.

Poeeci

Transparentność to charakterystyczny prąd dla poezji. To co artysta i poeta William Blake powiedział o zdolności postrzegania człowieka w czterech wymiarach - zdolności widzenia całego świata w ziarnku piasku - stanowi kamień węgielny myśli Krystalistów. Poezja suficka jest również pełna odniesień do rzeczywistości kryształu. Rzeczywiście, zabiera kryształ do najdalszych i najbardziej nieprzeniknionych skrajności. Widać to w następującym tłumaczeniu wiersza Asifa Jatt Halabiego:

*Kolory poszły w słońce Nie potrzebuję kolorów ani nieobecności kolorów
Słońca umarły, pozbawiony przestrzeni Nie potrzebuję ani światła ani
ciemności*

Dzieci

Zainteresowanie i intensywna radość, jaką małe dzieci wykazują w stosunku do kryształu w jego prostych formach - jak bańka mydlana lub kalejdoskop, który składa się z soczewki i połamanych kawałków szkła - dodają autentyczności kryształu. Zainteresowanie dzieci kryształem jest sprawą bardzo złożoną, ponieważ dzieci są najbardziej skomplikowaną zagadką.

Konkluzja

Pragniemy powtórzyć jeszcze raz, że kryształ jest niczym innym, jak zaprzeczeniem uprzedmiotowienia przedmiotów. Jest to nieskoń-

czona transparenca. Namalowaliśmy kryształ, pomyśleliśmy o kryształach, i tak powstała wizja Krystalizmu.

